

Te midden van dezen dringt haastig een zwierig gekleed jonkman met eene oranjeveer op den hoed door een hoop van wachtenden, die bij eene zijdeur

Zij richten hunne schreden naar eene poort tusschen twee woonhuizen.

hunkeren en woelen, om hunne drie stuivers aan de boden der Academie te offeren.

De jonkman, die met groote inspanning door het volk heenworstelt, is niet van zins terstond de schouwburgzaal binnen te treden. Hij haast zich door eene nauwe zijgang naar eene aan het Academiegebouw palende loods. Eene kleine, lage deur openend, klimt hij drie trappen op, en treedt hij een ruim vertrek binnen, door een houten middenschot in tweeën gedeeld. Het is de groote kleedkamer voor de spelende maats. Aan de ééne zijde verzamelen zich de spelers, die mannen-, aan de andere, die vrouwenrollen vervullen. Het gerucht uit de aangrenzende tooneelzaal klinkt als een bruisende stormwind. In de kleedkamer wordt luid en driftig geschreeuwd door de maats, die elkaar hulp bieden. Dit alles schijnt den jonkman met de oranjeveer weinig te treffen. Hij blikte een vluchtig oogenblik in 't rond, en kiest daarop zijn weg langs houten schutten en schermen, die de beide helften van de loods in kleine vertrekken splitsen.

In één dezer vertrekken binnensnellend roept hij: